

Per vergonya dels ciutadans, l'any 1931 no és possible a Coll-Blanc presentar a les eleccions una Candidatura Catalana que no es doni vergonya de dir-s'ho.

ANY II N.º 9
Coll-Blanc, 9 d'abril de 1931

Bandera

...AL VENT DEXFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

Any de neu, any de Déu.
Con més cru hagi estat l'hivern
més esplendorosa serà la primavera.

NICOLAU D'OLWER

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

Les eleccions de regidors

PARAULES DEL MOMENT

EL FRACÀS

Si, ha estat un fracàs. Un fracàs dolorosíssim, diuen que no s'ha pogut evitar, i precisament per això, perquè no s'ha pogut evitar ha estat un fracàs.

El nostre requeriment ha estat contestat amb aquestes paraules: — Si no hi ha ningú més, a qui volieu posar-hi?

Ningú més! Ells ho han dit, així deu ésser! N'hem restat fonament condolguis.

En les dues candidatures que es presenten pels nostres districtes de Coll-Blanc—no parlem de la del "Círculo Democràtic Federal"

ni la pseudo obrera-republicana, perquè de cap de les maneres representen un sector d'opinió—la de Coalició Republicana i l'Administrativa hi regiren homes que dies enllà, de trista recordança, col·laboraren amb un govern despòtic que confiscà tots els drets de ciutadania.

Ningú més!

A Coll-Blanc no hi ha ciutadans, a Coll-Blanc no hi ha homes dignes que puguin ésser presents per a candidats a regidors. I hom presenta als homes dels quals es serva un record nefast i són escarnides la dignitat dels ciutadans i la dignitat de la ciutat.

Ningú més! Vet-aquí el fracàs. Un fracàs entrevist ja-abans de celebrar-se les eleccions, un fracàs per la barriada que no té prou ciutadans dignes—així ho han dit ells...—un fracàs irreparable.

No hi ha ningú més... I bé! Si no hi ha ningú amb prou mèrits contrès per ésser candidat a regidor, és necessari per això presentar a aquells que han estat presents?

La tria feta, no deu considerar-se com una greu ofensa infosa a la dignitat dels ciutadans que tenen un nobilíssim concepte de l'administració i del republicanisme ben entès?

Els qui foren expulsats del Consistori per oposar-se a l'actuació malversadora dels pupins, tot i que tenen la taca que representa l'haver acceptat un càrrec en aquell Ajuntament, acceptació que vol dir solidarització amb l'ideari que ells ostentaven, van eixir-ne gloriósament i amb les mans netes, després d'haver acomplert un deure de dignitat i de ciutadania. És per això que són mereixedors de figurar entre els candidats.

Però aquells qui per segona vegada recaigueren en el gravíssim pecat, aquells qui tenen el front assenyalat per les seves campanyes a la U. P. i per la seva actuació del tot censurable, són mereixedors del blâme i del despreci de la multitud.

Hom ha intercedit per ells:

—Una faquesa...

No, això no, això mai! De flaqueses com la d'ells els republicans que ho són de convicció no en tenen! Els que així obren és que no tenen un ideal per defensar, són els eterns oportunistes, els sers baixos, els qui s'arrossegueu per terra darrera del vencedor. Els homes que pretenen tenir una història idealista no sucumbeixen així com així. I si cauen, és que no tenen tal història!

Senyors de la candidatura administrativa: quina confiança voleu que el poble depositi en vosaltres si us acompanya un d'aquells que fruïren de les disbauxes, precisament administratives, comeses per aquella gent?

Reconeixem que tots, feta l'excepció, sou autoritzadíssims per presentar-vos en defensa de la sana administració de la ciutat. Però... quin és l'interès que us ha menat, als orientats de les dues candidatures, a deixar-hi lloc pels qui de cap manera poden figurar-hi?

És, potser, allò:—No hi ha ningú més?...

No, no és ben bé això.

Hi ha homes digníssims i ben indicats per regir la ciutat. Hom ha pensat en ells, però no han acceptat.

I el seu refús ha estat funest per l'honorabilitat de les Candidatures. I es fa un pacte electoral per impedir el triomf dels falsos demòcrates, dels falsos republicans que ahir adulaven al dictador, i entre els integrants de les candidatures que han pactat hi ha homes que dies enllà feien bracet amb els combatuts.

Vet-aquí el fracàs!

És de lamentar i ho lamentem sincerament!

Comunistes? Republicans? Pessetes!

REUNIÓ CLANDESTINA

Carretera de Coll-Blanc, núm..... La casa té tot l'aspecte d'una espanyolada vivent. Un rètol de curses de braus tancat en una gàbia. Reixes! Reixes! Reixes! Però reixes manses que, a la veu autoritària, s'ondulen voluptuosament. Altres són les reixes que mereixen els qui han entrat.

Baix, denarit, barret magnífic —journals robats—entra l'intel·lectual.

Pell gruixuda, gaita vermella, nom raspós, entra el típic alcaide de barri de poble muntanyà. Té per única missió raspallar, raspallar, raspallar als qui governen, qualsevol que sigui llur color.

Nit grisa. Fang en el cel i en la terra.

Crac! Crac! Crac! Passa el vigilant, cànoner, conformat.

I mira els qui traspassen la llinda de la porta. I riu per sota el nas. I se li descongessionen les faccions des-sota els abrigitis que ningú cobreixen el rostre.

Tuf de carn de ruc. Escorxadors en la nit fangosa. I van passant les víctimes amb resignació. Entren a la reunió clandestina—escorxadors dissimulats de sentiments—. En entrar van disfressats. En passar la llinda es lleven la pell de vedella. I hom els contempla al natural.

Ordre del dia: Eleccions!

Conclusions de la reunió: No estar-se de res per pessetes!

Quan eixiran, alguns estels treuran el cap per contemplar-los. Xafardaria explicable. I a cuita corrents es posaran de nou la pell de vedella. Però apressuradament, no se la posaran del tot bé. I s'els endevina la punta de les orelles i la cua s'els arrossega pel fang.

Al vigilant —ironia de la nit— li vénen ganes de fer-los-hi un nus.

Resultat: D'ací a quatre dies s'anunciarà oficialment i fent parió a la del "Centro" (abans Círculo) Democràtic Federal", una candidatura oficialment Obrera Republicana, oficiosa Comunistes, en veritat l'aliança d'un grapat de farsants.

Són les primeres quatre mil pessetes.

Fang, llot, podridura, misèria!

DIALEG EN LA NIT.

L'escena en entrar a la ciutat. Ran de terra, davant l'empleat dels arbitris. Els abanderats fixen els cartells grocs —por? no! alegria de canari— i passen els pseudo comunistes fixant cartells rojos —revolució? no! enrojolament de galtes, vergonya.

UN COMUNISTA (?): —Bona nit!

UN ABANDERAT: —Bon dia! La nit s'en va. Però els estels encara miren. I riuen.

UN ABANDERAT: —Porteu les pastetes molt grumollades.

UN COMUNISTA: —No les sabem fer.

Tant pastetes com són!

—De qui són aquests cartells?

—De la candidatura comunista.

—D'aquells que han cobrat dels matarrucs?

Dubte. Titubeig.

—També cobra BANDERA del clero.

Negació? No. Confirmació! *També cobra.* Així afirmen que heu cobrat vosaltres? No teniu ni el valor de negar-ho!

Fins els estels lluen indignats i els acúsen.

Ens han acusat falsament. BANDERA no cobra de ningú. No té tutel·les.

S'en van.

—Bon dia!

—Bona nit!

I la fosca els embolcalla.

I canten els grills.

Sota l'olivera olives...

Sota d'una closea, ocells!...

L'amor fixa cartels a la carretera de Sans.

MITING AL CARRER

Sota l'olivera olives...

—Això, allò, el de més ençà, el de més enllà, l'un, l'altre, vosaltres, nosaltres, jo, vós...

Eleccions!

I el candidat comunista s'esgargamella. I pretén ésser el fogós orador de multituds.

I intervé un pseud comunista:

—Prou, ciutadà! No fem míting abans d'hora.

Si no fós el perill imminent d'un possible triomf de les dues candidatures protegides i integrades en part pels popularment anomenats matarrucs, altra seria l'orientació que assenyalaríem avui. En aquests moments, i davant l'estat delicadíssim de les circumstàncies cal aconsellar serenitat. I l'aconsellem. De totes passades cal impedir el triomf dels matarrucs i els seus aliats. La llur victòria seria una vergonya per la ciutat. Per això diem: —Ciutadà! Tot i que en les Candidatures de Coalició Republicana i Administrativa hi figuren homes—pocs—d'història un xic borrosa, vota'ls! La teva abstenció o el teu vot en contra podria ocasionar el triomf d'una colla de farsants. Però, tot i votant-los, fes sentir la teva irada protesta envers els organitzadors de les Candidatures, per haver-los presentat. Que el teu vot no representi una aprovació, sinó una mesura de prudència i un signe de protesta alhora.

La dignitat de Coll-Blanc—d'Hospitalet—ho exigeix.

Josep JANÉS I OLIVÉ

P. del-la SAL

10 cèntims